

HOMELES

Les je naším posláním

1

2023/2024
Studentský časopis

- 2.....Z ředitelny
- 4.....Historie
- 5.....Sport
- 6.....Trubačský podzim
- 7.....Anglicky v praze
- 8.....Hubertská výstava
- 10.....Zookoutky
- 12.....Lesní tábor 2023
- 14.....Minirozhovory
- 18.....Z Brna do Győru
- 19.....Rozhovor
- 23.....Chov sklípkanů
- 25.....Old but Gold
- 26.....Devět křížů
- 28.....Tma
- 30.....Na křídlech múzy
- 32.....Věděli jste, že...
- 33.....Křížovka
- 34.....Redakce
- 35.....Co nás čeká?

Milí čtenáři,

prázdniny utekly jako voda, náš skvělý Homeles tým vás vítá v novém školním roce snovou sestavou redaktorů, kteří si pro vás připravili super články. Můžete se těšit na recenzi divadelní hry, napínavou knížku, také vyprávění našeho studenta o putování do Maďarska a pro zvědavé máme perličky našich učitelů.

Přejeme všem čerstvým absolventům naší školy to nejlepší do života a zároveň chceme přivítat nové studenty, kteří ještě občas zmateně bloudí po chodbách. Pěkné počeníčko přeje

váš Homeles

Bylo by to k smíchu, kdyby to nebylo k pláči.

Největší umění je být živ po svém.

Hloupost se fackováním nedá vyléčit.

Smích a pláč jsou nejcennější majetek živého člověka.

Jan Werich

ZŘEDITELNY

Lesu zdar, milí čtenáři,

rozjezd nového školního roku je za námi a společně s tím se také rozběhly všechny související aktivity. Díky tomu si právě čtete tyto řádky v novém čísle časopisu Homeles.

Léto a prázdniny se zdají být už jen vzdálenou vzpomínkou, přesto se k nim krátce vrátím. Čas letních prázdnin je ve školách časem oprav, rekonstrukcí a dalších aktivit, které za plného provozu nejsou možné nebo souvisí s přípravou nového školního roku.

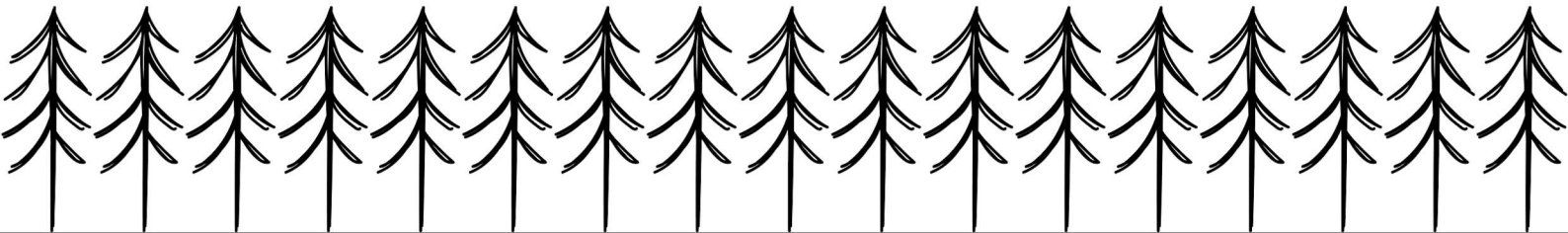
Ve škole došlo ke zbourání balkonu u studentského vchodu. Zůstal jen vstupní malý vestibul. V jeho prostorách plánujeme ještě umístit vývěsní tabuli, kde budeme seznamovat studenty s důležitými informacemi.

Na DM Jungmannova proběhly dvě ubytovací akce a v měsíci srpnu nastoupila firma na výměnu plynových kotlů na ohřev vody a vytápění. Tento projekt je řízen Olomouckým krajem, naším zřizovatelem, a proto jsme do termínů nemohli zasahovat a celému procesu se snažíme jen přizpůsobit tak, aby byl dopad na provoz co nejmenší. Hotovo by mělo být do konce měsíce října.

Na DM Teplická jsme poskytovali, jako každý rok, celý srpen ubytování různým sportovním klubům. Na obou domovech jsme částečně vyměnili osvětlení na chodbách a v některých pokojích či dalších místnostech.

Školní polesí se po dvou letech konečně dočkalo a také zde probíhá rekonstrukce vytápění včetně výměny původních čtyř kotlů na tuhá paliva za jeden kotel na dřevní štěpku. Ta se bude skladovat v nově vystavěné hale. Pro vás, žáky, je nejvýraznější změnou personální obměna. Toho času již pracovním zařazením bývalý lesník Zbyněk Jakeš se stal od nového školního roku učitelem provozně individuálních praxí pro druhý až čtvrtý ročník. Kde jinde se můžou snoubit získané informace teoretické výuky správným využitím než přímo v lese. Na uvolněné místo lesníka nastoupil Tomáš Klvaňa, absolvent naší školy, kterému přeji, aby ho práce na školním polesí a s vámi studenty bavila a naplňovala.

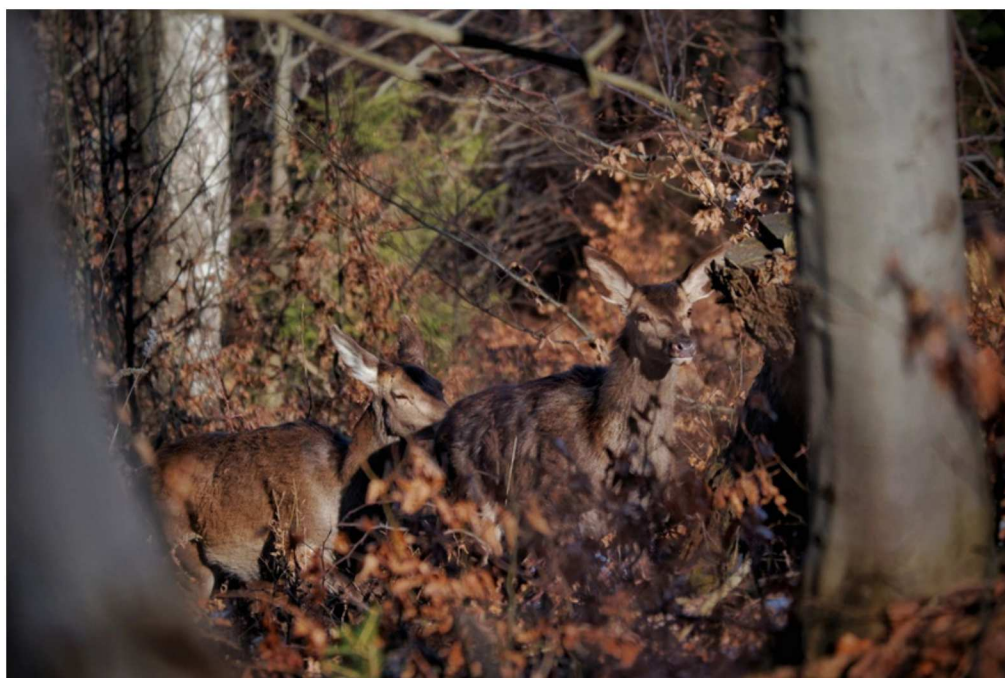

Všechny výše uvedené aktivity slouží k tomu, aby nový školní rok proběhl v co největším klidu a pohodě. Ale vždy je potřeba, aby se snažili všichni. A proto chci v průběhu tohoto roku opět pokračovat ve společných schůzkách s žáky. V říjnu proběhne první posezení, vyzkoušíme nový prostor a čas. Pokud vám, našim žákům, není něco jasné, máte nápad na zlepšení nebo je někde problém, přijďte mi to říct. Pokud o tom budu vědět, můžeme na tom společně pracovat.

Sami jste si jistě všimli, že září bylo přímo nabitě různými akcemi, aktivitami, turnaji a dalšími událostmi, které pokračují i v říjnu. Na tomto místě chci poděkovat všem zúčastněným za skvělou prezentaci školy a šíření dobrého jména naší lesárny na veřejnosti. Informace o proběhlých událostech najdete na našich sociálních sítích a webu školy. Věřím, že se stejným zápalem budeme pokračovat i dál. V listopadu nás čekají krásné tradiční společenské i myslivecké akce a prosinec bude plný, kromě studijního nasazení, také adventních a vánočních aktivit.

Máme se tedy stále na co těšit a všem přeji krásný podzimní čas ve škole, v lese i v rodinném kruhu.

Ing. Lukáš Kandler
ředitel školy

HISTORIE

LESNICKÉ ŠKOLSTVÍ V 60. LETECH RENESSANCE

V předchozích číslech časopisu jsme se postupně posouvali v historii hranické lesnické školy, až jsme se dostali do 60. let.

Pokrokovým duchem vzdělání a estetizace školy se v 60. letech stává ředitel Oldřich Holinka a po něm i ředitel Antonín Matoušek. Zasloužili se o vybudování kabinetů, učeben, šaten, kanceláří, garáží, bytů pro zaměstnance školy, novou fasádu a modernizaci školní jídelny a internátu. Plánoval se vybudovat také nový internát. U žáků byla rozvíjena všestranná vzdělanost, zájem o kulturu a společnost.

Od roku 1961 plní lesnická škola úkoly jak ministerstva školství a kultury, tak ministerstva zemědělství, lesního a vodního hospodářství. Většina profesorů je aktivně zapojena do náborových akcí či sledování plnění plánů hospodaření. Výuka je narušena enormní brigádnickou a veřejno-prospěšnou prací žáků.

Školu kvůli kritice navštívil krajský inspektor a mluví se o jejím přeložení do Vrbna. Ředitel školy Oldřich Holinka však prodloužil dobu výuky o 14 dní jako náhradu za dny věnované brigádám a nechal odstranit z budovy školy veškeré zbytky nadřizenými orgány kritizované nevhodné tradiční výzdoby školy. Přesun se tak neuskutečnil a naopak dochází k období renesance školy.

Ředitelé lesnické školy v tomto období:

1960 - 1964 Ing. Oldřich Holinka

1964 - 1970 Ing. Antonín Matoušek

Pokračování příště.
Na základě historických textů a dostupných materiálů zpracovala Ing. Helena Drozdová

Dne 20. 9. se SLŠ Hranice zúčastnila Středoškolského atletického poháru v Přerově. Studenti závodili v několika disciplínách:

dívky: 60m, 200m, 800m, výška, dálka, koule 3kg, štafeta 4 x 200m

chlapci: 100m, 400m, 1500m, výška, dálka, koule 5kg, štafeta 4 x 200m

Žáci podali výborný výkon a obsadili skvělé 2. místo, dívky se umístily na místě 5.

Dne 26. 9. se konal Přespolní běh Přerov - Laguna. Naši studenti běželi 5 x 4,5m a zdařil se jim skvělý výsledek. V konkurenci osmi týmů hoši obsadili krásné 2. místo. Výborný výkon podal Vít Hasal, který byl vůbec nejlepší mezi jednotlivci.

Naše škola se také zúčastnila volejbalového turnaje v Přerově a hoši obsadili pěkné 4. místo. Jako další v pořadí nás čeká volejbalový turnaj dívek a turnaj ve fotbale hochů.

TRUBAČSKÝ PODZIM

Nejdříve několik slov k loňskému školnímu roku, kdy zájem žáků prvního ročníku o hru na lesnici a borlici byl jedinečný. Za posledních osm let fungování kroužku na naší škole jsem podobné nadšení nezažil. Hra mnohých žáků přitom dosáhla kvality pokročilých během neskutečných 5-6 měsíců. Šéf mysliveckých trubačů ČR pan Petr Duda k tomu řekl: „Žák se stává plnohodnotným trubačem až po 1,5 až 2 letech nácviu. Váš úspěch jsem dosud nikde nezaregistroval.“ Zásadní zásluhu na posílení řad a kvalitě hry měl a doposud má Mgr. Leopold Andrejčuk, náš odborný lektor. Ve své učitelské činnosti využívá zkušenosti z 25leté praxe hraní ve filharmoních a dalších hudebních tělesech. K pozitivnímu stavu hráčské základny velmi napomohlo i zakoupení pěti nových lesnic vedením školy.

Letos se situace s množstvím zájemců opakuje. Díky tomu postupně srovnáváme deficit členské základny, ke kterému došlo v období postcovidu. Bohužel už nám opět chybí nástroje. Žáci si lesnice samozřejmě navzájem půjčují, problémem se ale stává logistika.

Jaké akce proběhly či proběhnou letos na podzim? 6.- 7. října Flora Olomouc, pravidelná účast na burzách v Hodoníně a Břeclavi, 20.-22. října Mezinárodní seminář v Bánské Štiavnici, 24. - 25. listopadu Hubertská jízda a Hubertská zábava, v prosinci pak prestižní účast na dvou vánočních koncertech, jimiž jsou Trubačské Vánoce v Rudolfinu v Praze a vánoční koncert na náměstí v Hranicích. Kalendářní rok ukončíme tradičními vánočními koledami před DM Jungmannova.

Mgr. Roman Pytela
vedoucí kroužku trubačů

ANGLICKY V PRAZE

Dne 20. září jely tři třídy 4. ročníků na jazykový kurz angličtiny s programem prohlídky Prahy s anglicky mluvícími průvodci a konverzací s rodilými mluvčími. Procházeli jsme se útulnými pražskými uličkami za doprovodu pana Gordona, který nám přednášel o architektuře a zajímavostech z těchto míst. Nebyli jsme však jen v uličkách, ale i na Staroměstském či Václavském náměstí. Také jsme navštívili chrám sv. Víta. Po krátkém rozchodu na Václavském náměstí jsme zamířili do jazykové školy Tandem na rozhovor s rodilými mluvčími. Dva rodilí mluvčí byli Američané, Deny a James, a jeden Brit Freddie. S Denym jsme rozmlouvali o rozdílech mezi americkými a českými pokrmy. S Jamesem jsme probírali rozdíl v kulturách a tradicích a s Freddiem byla předmětem konverzace etika a zvyky. Zmíněná akce byla přínosná a zároveň jsme si užili výlet do našeho hlavního města.

Karolína Volková, 3.A

HUBERTSKÁ VÝSTAVA

Již druhým rokem se konala krajská výstava psů ve spolupráci s naší SLŠ Hranice.

Tentokrát jsme z technických důvodů změnilí místo konání a nepatrně se posunuli o kousek vedle do nedalekých Provodovic na Hasičské výletišť. Výstava začíná mít čím dál více příznivců a nás těší, že je o tuto akci zájem.

Program jsme zahájili v 9.30 troubením našich trubačů a úvodním slovem starostky Provodovic a našeho pana ředitele, který s námi strávil celý den. Na výstavu bylo přihlášeno bezmála 500 psů, což je počet velmi hezký. Součástí programu byly i závěrečné soutěže a jednou z nich byla soutěž o psa nejlepšího studenta/absolventa SLŠ. Po celou dobu panovalo velmi příjemné počasí i nálada. Areál vypadal skvěle a bylo dostatek místa pro všechny.

Posuzovalo se v 5 kruzích a závěrečné soutěže začaly cca kolem 14.30. V soutěži o nejlepšího studenta či absolventa SLŠ se umístily dvě bývalé studentky a jedna současná.

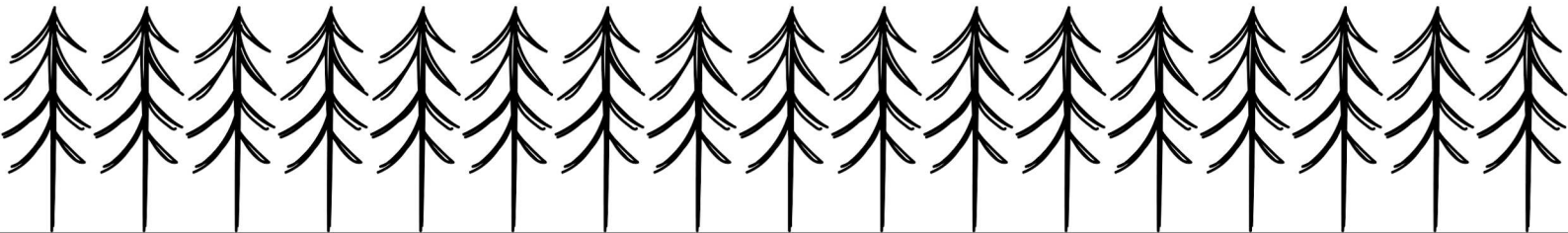
Nejlepší pes studenta SLŠ:

1. Jana Mužíková - Flat coated retriever
2. Iva Nedavašková - Gordonsetr
3. Vera Vítková - Jezevčí

Celkovým vítězem se stal jezevčík hladkosrstý standartní DINO Z RICHINVALDE majitelky Tošenovské Barbory.

Absolutním vítězem se stalo štěně - SCOTT SPECIAL EDITION BLAZING DIAMOND - majitelky Jany Mužíkové. Absolutní vítěz výstavy byl vybrán z kategorií: nej štěně, nej dorost, nej mladý, nej čestná, nej veterán, nej pracovní, nejlepší pes výstavy.

Po celou dobu výstavy včetně příprav aktivně pomáhali studenti 2.ročníků a členové kynologického kroužku, za což jim patří velké poděkování nejen za práci spojenou s pomocí během celého dne, ale samozřejmě i za krásné troubení.

Pokud budete chtít zhlédnout fotky, můžete je vidět zde:

<https://www.facebook.com/media/set/?set=oa.845342013805261&type=3>

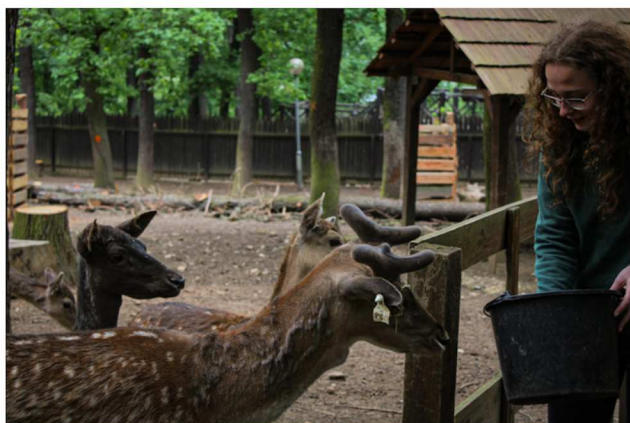
Věříme, že i další ročník, který bude opět za rok ve stejném termínu, tedy 28. 9. 2024, přiláká další studenty a případně i další kolegy z naší školy. Určitě se budeme těšit na všechny, kteří se chtějí aktivně zapojit do příprav, organizace akce, ale i na ty, kteří se chtějí zúčastnit jako diváci.

Mgr. Soňa Sehnalíková

V květnu jsme měly možnost jet na týden v rámci jarní praxe do Prahy na lesní pedagogiku k Lesům hl. m. Praha. Během týdne jsme navštívily lesní zookoutky, o kterých bychom vám rády něco řekly.

Zookoutky jsou hned čtyři. Největší z nich se nachází v Malé Chuchli a další se rozléhají v Hostivařském lesoparku, v Kunratickém lese a v Kamýku. Všechny tyto zookoutky jsou součástí Záchrané stanice hl. m. Prahy pro volně žijící živočichy. Stanice do zookoutků umísťuje živočichy, kteří se nemohou vrátit do volné přírody.

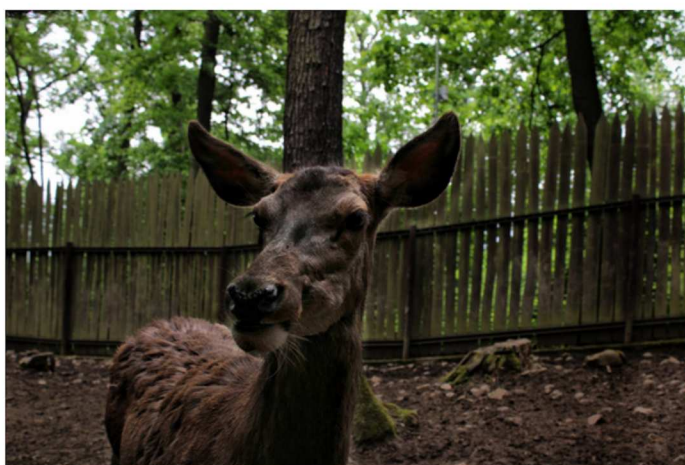

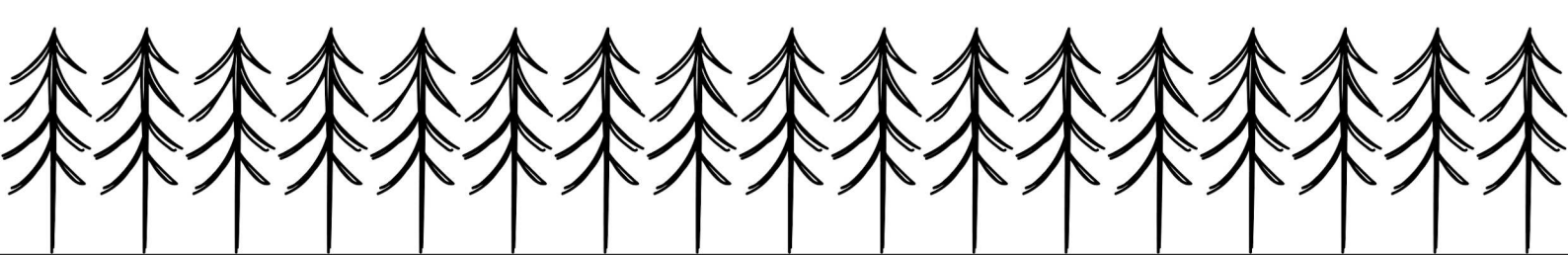
Divoká zahrada Hostivař

Hostivařský zookoutek funguje již od roku 1970 a tím je nejstarší zookoutek v Praze. V roce 2016 prošel areál potřebnou rekonstrukcí, během níž zde postavili kolem dančího výběhu dlouhý gabionový plot, který zároveň slouží jako největší hmyzí hotel v České republice. V areálu je k vidění rozsáhlý výběh sbílými daňky, dále pak ohradu pro mufloní pár, malou včelnicí a jezírko pro labutě, husy labutí, kachny pižmové nebo kachničky mandarinské.

Zookoutky Kunratice a Kamýk

V Kunratickém zookoutku najdete dva výběhy s daňky evropskými. Kamýk je malý zookoutek, kde mají ve výběhu dva druhy koz, a to kozy kamerunské a walliserské. Také se zde můžete podívat na voliéru pestrých bažantů diamantových.

Zookoutek Malá Chuchle

Lesní zookoutek v Malé Chuchli je zároveň detašované pracoviště Záchrané stanice hl. m. Prahy pro volně žijící živočichy. Žije zde více než 30 druhů zvířat, například daněk skvrnitý, prase divoké, rys ostrovid, liška obecná, mýval severní, výr velký a různé druhy dravců. Zájemci se mohou stát adoptivním rodičem a přispívat na péči. Pořádají se zde akce pro školy, kde se například mohou účastníci zapojit do krmení. V areálu také naleznete stánek s občerstvením.

Celková myšlenka zookoutků se nám velice líbí. Seznámí městskou populaci se zvířaty, které v klasické zoo běžně nepotká. Taky se dají velice dobře využít k relaxaci nebo jako doplněk k výuce jak ve školkách, tak na základní škole. Dobré je na nich také to, že zachrání zvířata, která už by ve volné přírodě nebyly samy schopny fungovat.

LESNÍ TÁBOR 2023

V letošním roce se uskutečnil náš příměstský lesní tábor opět ve dvou termínech, a to 31. července - 4. srpna a 7.-11. srpna. Hlavním vedoucím byl pan učitel Ing. Marek Šuba společně s paní Renatou Knápkovou. Funkci vedoucích jednotlivých loupežnických družin zastávali Kristián Kudláček, Adéla Helsnerová, Ondřej Post, Natálie Machová a Štěpán Hlavička. Tématem byl LES ŘÁHOLEC spojený s příběhem Rumcajse, Manky, Cipíska a dalších loupežníků. O stravu se nám postarala školní jídelna.

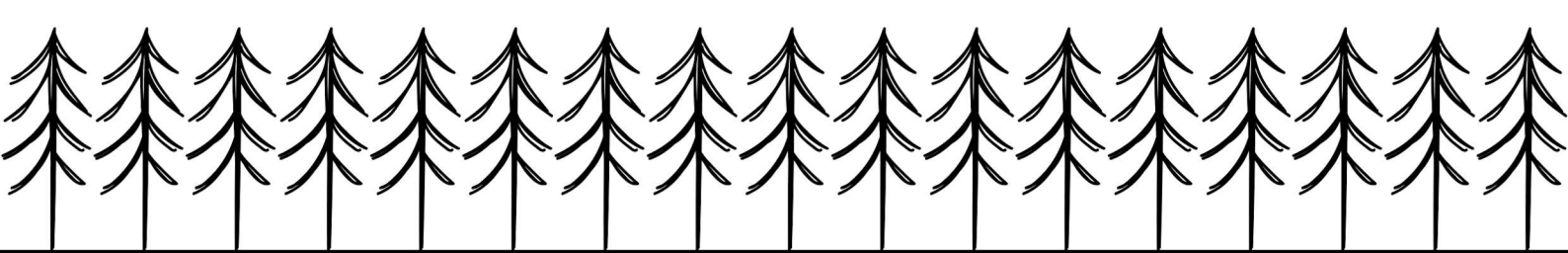

V pondělí proběhl sraz malých i velkých loupežníků v krásných kostýmech u SLŠ v Hranicích. Přemístili jsme se loupežnickým autobusem na školní polesí ve Valšovicích, které bylo přejmenováno na les Řáholec, kde tábor probíhal v areálu chaty Květoňky. Po příjezdu a zahájení se táborníci rozdělili do loupežnických družin, postavili stany a vyrobili si loupežnické měšce a bambitky, které neodmyslitelně patří k výbavě pravého loupežníka. Odpoledne probíhala výstavba loupežnických jeskyní jednotlivých družin.

Další den vyrazili mladí loupežníci hledat ztracenou loupežnickou truhlu a večer na noční lup spojený s pozorováním zvěře. Následovalo dobrodružné přespání na Květoňce.

Ve středu soutěžili v různých dovednostech v turnaji o pohár starosty Humpála a vyzkoušeli si i jízdu na koni.

Následující den pokračoval tábor výpravou do Paršovic k rybníku na lov sumce Holdegrona za dozoru vodníka Volšovečka. Po úspěšném lovu se táborníci přesunuli zpět na Květoňku, kde se zdokonalovali ve střelbě z luku a ze vzduchovky. Na večeri si loupežníci připravili guláš a po setmění nechyběla ani noční procházka po lese.

Poslední den tábora probíhaly loupežnické dovednosti ve stylu orientačního běhu. Následovalo rozloučení s lesem a vedoucími, úklid stanů a odjezd zpět do Hranic.

Celý tábor jsme si i přes proměnlivé letní počasí velmi užili a těšíme se na příští rok s novým tématem.

Zeptala jsem se pana učitele Ing. Václava Skříčila, pana učitele Mgr. Aleše Skotnici a pana učitele Mgr. Jana Beláně. Přečtěte si, jak odpověděli na pár otázek.

Ing. Václav Skříčil u nás na škole vyučuje základy lesnictví, myslivost, biologii a lesní těžbu.

Co vás přivedlo na tuto školu a proč vlastně jste se chtěl stát učitelem?

Jsem absolventem naší školy a na vysoké škole jsem si s touto myšlenkou pohrával. A když poté přišla nabídka nastoupit zpět na naši Alma mater, tak jsem neváhal a této příležitosti využil.

Máte nějaké oblíbené zvíře, na které nedáte dopustit?

Mým oblíbeným zvířetem je pes.

Věnujete se myslivosti nebo lesní těžbě i v osobním životě? Pokud ano, máte nějaký sen, který byste si chtěl v myslivosti splnit?

Myslivosti se tedy věnuji i v osobním životě, ale nějaký speciální sen nemám. Prozatím jsem si všechny sny v myslivosti splnil.

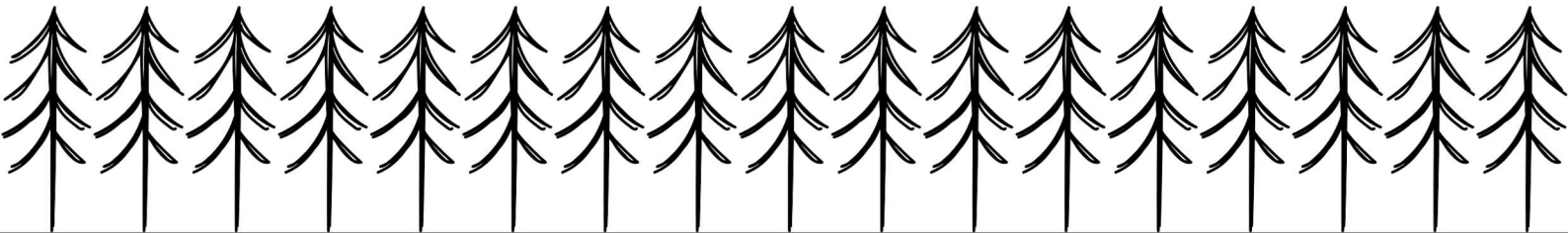
Lesní těžba? Jaký největší nebo nejstarší strom jste porazil?

Těžbě se v osobním životě věnuji spíše méně. Kupodivu jsem o tom tak nikdy nepřemýšlel a evidenci si nikdy nevedl. :-D

Každý strom je při kácení zajímavý něčím jiným a člověka kolikrát překvapí, co vše se může stát.

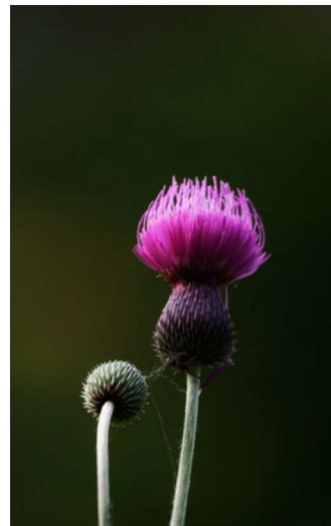

Zároveň, když si člověk uvědomí, že na tom místě ten strom rostl 30 nebo 40 nebo i 100 a více let, tak je pak i zajímavé takovýto strom pokácet.

Porazil jste nějaký strom, kterého vám bylo líto, třeba ohledně věku nebo výšky, nebo naopak jste hrdý na to, že jste ho mohl porazit zrovna vy?

Spíše zajímavostí, kterou bych vypíchl, bylo pokácení staré jabloně na zahradě, okolo které jsem od malička chodil. Nebyl to nějaký obrovský strom (výška, věk nevím), ale spíše to, že jsem tu možnost měl. Byl to jeden z mých prvních pokácených stromů. Jednalo se o strom, který bylo potřeba pokácet, protože byl starý a nemocný (skoro suchý) a zvláštností bylo, že byl nakloněný a zároveň u plotu.

Mgr. Aleš Skotnica u nás vyučuje fyziku, chemii, matematiku a OCMU.

Co Vás přivedlo na tuto školu a proč vlastně jste se chtěl stát učitelem?

Škola mě oslovila sama, když hledala náhradu za učitelku odcházející do důchodu.

A k učitelství mě přivedla moje teta (skvělá učitelka) a vynikající, charismatický učitel fyziky na gymplu.

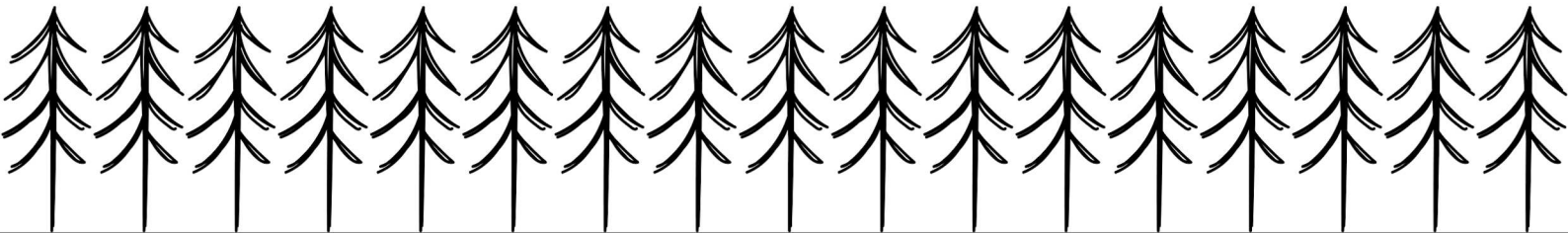

Máte rád všechny předměty, které vyučujete, stejně nebo máte nějaký raději?

Hledej pozorně v odpovědi na první otázku. Odpověď je fyzika.

Stalo se vám někdy při hodině chemie, že vám něco opravdu vybuchlo? Doslovně vybuchlo?

Ne, nikdy mi nic nevybuchlo ani se nikdy nestal vážný úraz, protože tam, kde je pořádek a čisto, úraz (ani výbuch) nemá místo . . .

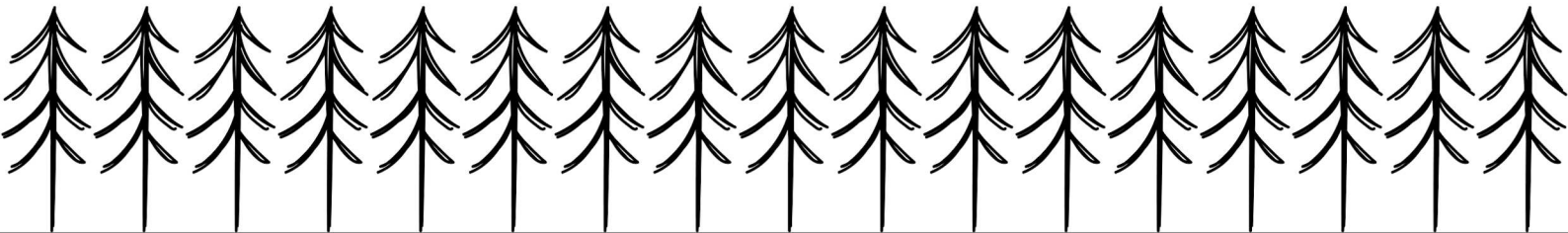

Mgr. Jan Beláň u nás vyučuje český jazyk a literaturu a výchovu k občanství.

Učíte český jazyk a literaturu, co vás více baví, vysvětlovat pravidla pravopisu, nebo mluvit o životě různých spisovatelů?

Možná se vám to bude dnes zdát podivné, ale pravopis a stylistika mě skutečně baví. Náš jazyk je nádherný a zaslouží si naše šlechetné zacházení a užívání. Díky českému jazyku a kultuře jsme propojeni s mnoha a mnoha generacemi minulých staletí, které utvářely náš národ, naše dnešní povědomí, kdo jsme, odkud pocházíme a kam směřujeme. Vše, co souvisí s naším jazykem, souvisí s naší identitou. Možná čekáte odpověď, že cvičit a opakovat pravopis nebo učit sloh mě už nebaví, ale opak je pravdou. Vždycky mi udělají radost ti z vás, kteří umějí psát (téměř) bezchybně a umějí se dobře i hezky vyjadřovat. Zároveň ale vím, že způsob vyjadřování není vším, vždy jde hlavně o charakter člověka. Životy spisovatelů mohou být i hodně pestré a zajímavé, ale mnohem víc mě baví povídat si o jejich knížkách, postavách v nich, o jejich snech, touhách, konfliktech, láskách ...

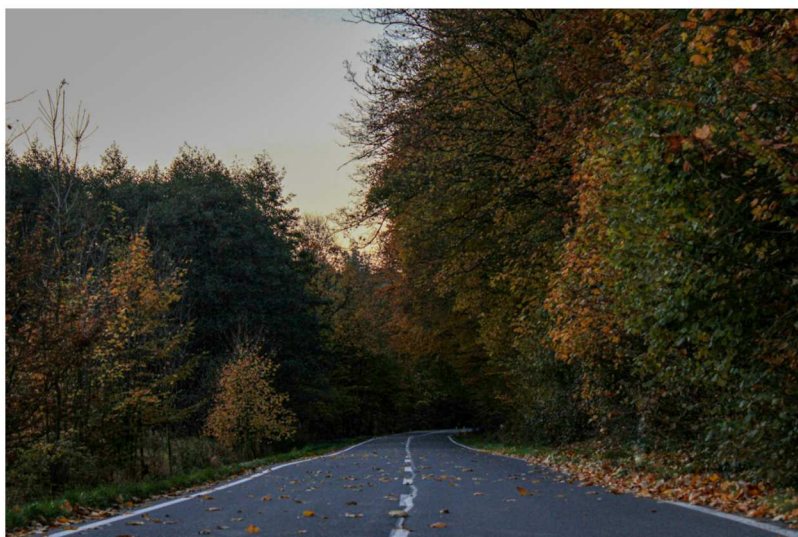

Stalo se vám někdy, že vás nějaký žák svou odpovědí nebo otázkou zaskočil? V pozitivním slova smyslu.

Ani ne zaskočil, spíše rozesmál... V hodinách jsem už toho vyslechl mnoho, žel nemám ten dar si hlášky a reakce žáků příliš pamatovat. V paměti mi však navždy utkvěla jedinečná odpověď jednoho ze žáků hlásících se před lety na střední školu (ne na lesárnu). Na otázku, kdy a jak zemřel Jan Hus, odpověděl: "Zastřelili ho v listopadu 1989..." Ústní maturitní zkoušky naštěstí občas také dovedou pobavit. Jednoho z letošních maturantů jsem se zeptal: "Franz Kafka byl významným předchůdcem či zakladatelem jednoho světoznámého směru. Víš, kterého?" - "Byl to exhibicionista?" K Farmě zvířat pak další z maturantů uvedl: "Nebaví je to, a tak se zvířata rozhodnou vzít vše do vlastních kopyt..."

Jedna z vystresovaných maturantek na moji otázku bezprostředně pravila: "Počkej, co?" Další ze zkoušených v odpovědi na otázku: "Jak bys charakterizovala postavu Němcové babičky?" uvedla: "Byla to statná žena!" No a podzimnímu maturantovi po jedné z našich otázek nečekaně ujelo: "Ty vole..." Pročež pan předseda pravil: "Nemyslel jste tím zajisté předsedu komise...?"

Mockrát všem děkuji za krásné odpovědi. Bylo mi ctí dělat s vámi všemi rozhovory.

Alice Pinková, 1.A

Z BRNA DO GYŐRU

PRVNÍ ČÁST

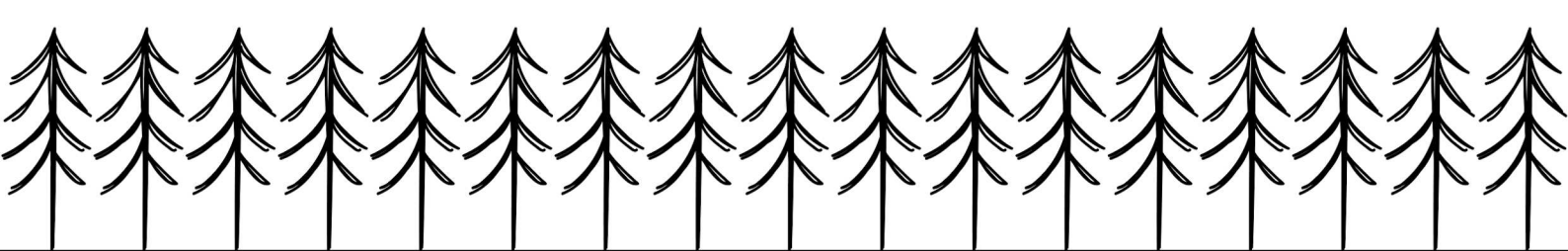
Milí čtenáři časopisu, vítám vás u vyprávění o svém pěším putování z do maďarského města Győr. Začal bych asi pár čísly. Na cestě jsme strávili dva týdny, během kterých jsme ušli asi 340 kilometrů. Naše cesta vedla přes 4 státy (Česká republika, Rakousko, Slovensko a Maďarsko). V dnešním čísle vám povím o první polovině naší cesty, která končila ve Vídni, druhou část si pak budete moct přečíst v příštím čísle.

Z Brna jsme vycházeli čtyři, já, můj spolužák, kterému nikdo neřekne jinak než Červ, můj kamarád a kolega - vedoucí ze skautu Rolf, a ještě jeden můj kamarád Ondra. Vtipným detailem je to, že zbylí tři členové výpravy se předtím vůbec neznali a jediným takovým pomyslným pojátkem jsem byl já.

Vycházeli jsme od soutoku Svratky a Svitavy dne 28. 7. 2023 a pokračovali po takzvané svatojakubské cestě, která vede až do Mikulova. Jenže hned po pouhé hodině chůze nastal problém, Ondrovi (jedinému plnoletému účastníkovi naší výpravy) praskly v batohu plechovky s pivem, takže od nich měl všechny věci polité...

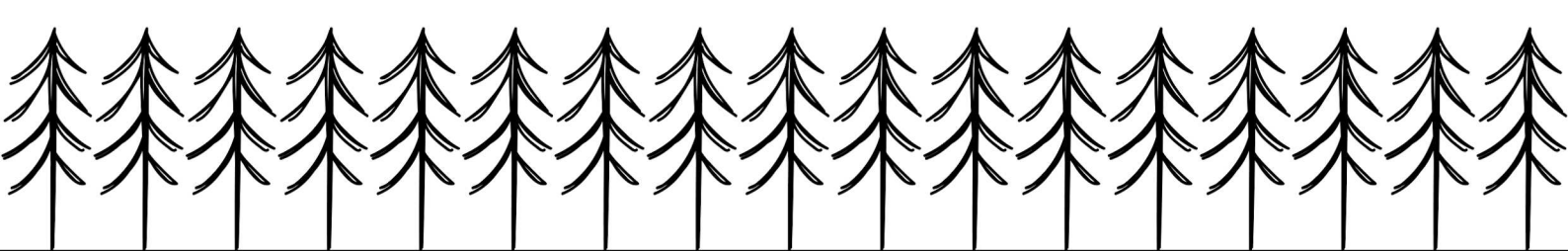
Po chvilce sušení triček jsme si dali oběd u blízkého rybníku, kde se nám podařilo rozlít čínskou polívku... Ano, v ten den jsme skutečně zkazili, co se dalo. Poté jsme šli dále podél Svratky až do Nosislavi. Za Nosislaví jsme se rozhodli, že se utáboříme, takže jsme si uvařili večeři. Měli jsme též obrovské štěstí, protože se kousek od nás proháněli srnci a my jsme měli možnost je tiše pozorovat. Ten večer jsme pak usínali pod krásnou letní oblohou posetou hvězdami.

Dalšího dne z rána nás probudilo mírné mrholení, takže jsme rychle vstali a došli k nejbližší volně přístupné střeše. Jednalo se o tribunu fotbalového hřiště, kde jsme posnídali. Během naší snídani mrholení ustalo a my mohli vyrazit na cestu. Pro tento den jsme měli jasný cíl a to Pálavu. Cesta ubíhala vcelku rychle a na oběd už jsme byli těsně před Novomlýnskými nádržemi v obci Strachotín. Zde jsme si dopřáli takový luxus, že jsme si zašli na jídlo do hospody. Ve Strachotíně jsme pak pobýli o chvilku déle, než jsme čekali, protože brzy poté, co jsme vyšli z hospody, začala obrovská průtrž mračen, takže nám nezbylo nic jiného než se schovat (tentokrát pro změnu do cukrárny). Potom, co se přehnal nejhorší déšť, jsme se vydali po mostě přes nádrž. S velkou námahou jsme se vyškrábali na zříceninu hradu Děvín, kde jsme zjistili, že se na ni platí vstupné, takže jsme radši pokračovali v cestě. Večer jsme došli ke skalnímu útvaru jménem Velký špunt. Název byl velmi výstižný, protože se jednalo o obří balvan zaseklý mezi dvěma skalami, byl odtamtud opravdu fenomenální výhled do kraje. Pod skálou jsme i přespali, a protože jsme byli v CHKO, tak jsme opět spali pod širákem.

Ráno jsme vstávali brzy, nasnídali se a vydali se v dešti do Mikulova. Díky bohu se počasí v Mikulově uklidnilo, tak jsme tam doplnili zásoby a naobědvali se. Po odchodu z města nám chyběl už jen malý kousek ke státním hranicím s Rakouskem. Když jsme pak přešli hranice, byli jsme uneseni... Ano, hranice je sice jen čára nakreslená na mapě, ale i tak, došli jsme do Rakouska a to už něco znamená!

Prošli jsme několika rakouskými vesničkami, až jsme došli do Falkensteinu. Tam jsme si začali shánět nocleh, protože podle zákona se v Rakousku nesmí stanovat. Mělo začít pršet a my jsme nechtěli mít problémy hned první noc. V kostele jsme našli pana kaplana, který sice neuměl ani slovo anglicky a jeho němčina taky nebyla moc srozumitelná, protože mluvil rakouskou němčinou a ještě k tomu strašně rychle, ale co jsme z jeho povídání pochopili, vykládal nám různé zajímavosti o kostele, ve kterém jsme byli. Nakonec jsme měli štěstí, když jsme vycházeli z kostela, tak jsme na kostelních schodech potkali místního kněze - otce Wolfganga, který už uměl anglicky celkem obstojně a byl velmi milý a ochotný. Domluvili jsme se s ním, že můžeme přespát ve farním sále. Z toho jsme byli neskutečně nadšení, pochopte, po třech dnech pochodu opravdu potěší, že si můžete dát sprchu, kafe a vyspat se v klidu pod střechou.

A tímto se s vámi prozatím rozloučím, jak naše cesta pokračovala, jak jsme vše zvládli a jestli jsme to vůbec zvládli, to se dozvíte v dalším čísle časopisu. Děkuji vám za vaši pozornost.

S DOVOZCEM JAPONSKÝCH ČAJŮ (PRVNÍ ČÁST)

Vítám vás u dalšího čajového vyprávění. Připravil jsem si pro vás rozhovor s jedním z významných čajomilců v České republice, kterým je Areek z Rishe tea. Dodává z Japonska čaje s nejvyšší kvalitou.

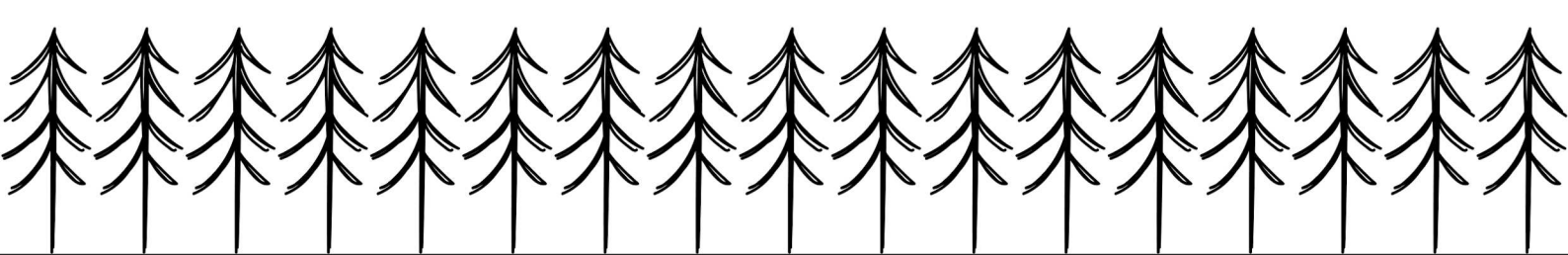
Jak by ses představil mým čtenářům?

Ahoj, jmenuji se Arrek a japonským čajům se věnuji přes dvacet let, tedy dvacet let je to od chvíle, kdy jsem si poprvé srknul gyokura a naprosto si mě to získalo. Pak jsem začal pracovat po čajovnách a postupem času to vedlo k tomu, co tady vidíš - k regálům plným čajů a ke známostem s farmáři. Já bych se asi představil jako čajový bavič, to si myslím, že je nejbližší tomu, co dělám. Na vizitku jsem si napsal "čaj mistr", ale potom, když jsem to viděl, jsem si říkal, že jsem musel být hodně arogantní... Teď bych tam napsal "čajový bavič", to je přesně to, co dělám.

Co tě přivedlo k čajům nebo co byl tvůj prvotní impulz?

Prvotním impulzem, myslím si, že mi bylo asi tak jako tobě, bylo to, že jsme šli s kamarády po Pardubicích a přemýšleli, do které hospody půjdeme... A najednou jsme tam viděli podnik, který se jmenoval čajovna. V životě jsem tehdy o čajovně neslyšel, tahle byla tak druhá nebo třetí v republice, a my jsme se tam odvážně vydali, abychom prozkoumali, co to je. Tak jsme tam vpadli, celý to bylo hodně temnělý a jen pár svíček svítilo. Všichni tam šeptali, byla tam úplně zvláštní atmosféra. Přišli jsme tam, došel čajovník oblečený celý v černém, rozdál nám meníčka se zvonečky, my je otevřeli a ... Ty jo, švestkový čaj za 70kč! V té době to bylo tolik co dnes dvě stovky, takže to bylo pěkně drahý... A tak že si něco dáme, a já se jen tak zaskočeně koukal. Něco jsem si vybral, ale přitom mě najednou napadlo: Ty jo, ale když si objednáš to nejlevnější, jak přijdu na to, jestli je to dobrý? Tak jsem si řekl: No hele, sem už asi nikdy nepůjdu, tak si dám něco fakt moc dobrého, abych pak mohl říct - ochutnal jsem! Tak jsem si objednal gyokuro a mí kamarádi si objednali další jiný topovky, protože když jsem jim řekl tady ten můj výmysl, tak odpověděli, že to tedy zkusíme, a všichni jsme pak byli wow! Přišel takový skvělý pocit, úplně vyklidnění pohody, ta chuť a atmosféra byly geniální.

Takže druhý den jsme tam byli zas. Tohle byl asi ten největší impulz. A potom přišlo další poznání - abys měl jako student střední školy na návštěvu čajovny, tak v ní musíš pracovat.

Jaký je tvůj oblíbený čaj?

Můj nejoblíbenější čaj je asi opravdu gyokuro, a kdyby ses ptal, který je "nejpitější", tak asi kukicha. Ale nejradši mám gyokuro, je to dané tím, že osobně znám toho pána, co to pěstuje, a mám na něj perfektní vzpomínky. Je to přesně to, co člověk potřebuje, to vyklidnění, "chill". Ale nepohrdnu jakýmkoliv jiným čajem. Myslím si, že každý čaj má svoji chvíli, něco budu pít ráno, něco jiného zas večer a jsou chvíle, kdy si dám nějaký čínský čaj. Nijak netvrdím, že v Číně nemají dobré čaje, akorát to musí někdo přivést a proštvat se tím obchodem a zabojet s celními nařízeními. Jo kdyby se někdo rozhodl podnikat v dovozu z Číny, tak jako je to těžká disciplína. Já jsem to zapíchl kompletně, původně jsem taky začínal tak, že jsem nebyl specializovaný jen na Japonsko a chtěl jsem mít od všeho trochu, ale to Japonsko je tak široké a tak velké, že když to chci dělat pořádně, tak se musím zaměřit jen na jednu zemi a to Japonsko je mi nejbližší.

Jak tě napadl název Ríše?

Ríše znamená říše čaje, takhle to je jednoduchý, ale teď už mám vybudovaný jméno a věrný zákazník, tak říše tea měnit nebudu. Kdybych to ale vymýšlel znova, tak přijdu na něco, co se líp pamatuje. Protože od paní na poště jsem po hláskování názvu už opakovaně slyšel: "Tak to jste vy, ten Říša tea..." No nejsem, prostě a jednoduše je to "Říše čaje".

Matyáš Červinka, 2.B

CHOV SKLÍPKANŮ

Už od sedmi let jsem chodil rád do našeho strašidelného sklepa, kde jsem krmil křížáky, pokoutníky a další druhy pavouků hmyzem, který jsem chytil venku. Obdivoval jsem způsoby, jakými pavouci dokázali lovit kořist. Po čase mě rodiče vzali na faunu v Ostravě, kde byla prodejně vystavená spousta druhů hmyzu, včetně sklípkanů a jejich vybavení. V tenhle den jsem si pořídil prvního vlastního sklípkana a postupně pak k němu další a další. Chov sklípkanů mě velice fascinuje.

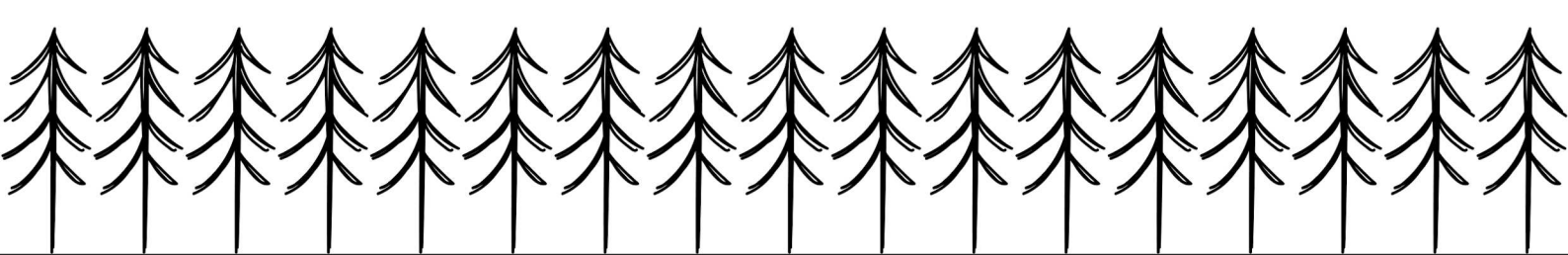

Chov sklípkanů je velice specifickým koníčkem, který obsahuje různé přístupy. U každého druhu sklípkana je potřebné dodržovat různé podmínky nezbytné pro jejich život. Každý druh sklípkana potřebuje, aby přežil, jinak připravené terárium. Nejběžnější rod sklípkana pro jednoduchou výchovu je *Brachypelma*, který je původně mexickým sklípkanem a dělí se na několik druhů. Než si pořídíte pavouka domů, měli byste si zjistit informace o jeho potřebách. Nejčastěji chovaným pavoukem v České republice je už zmíněný sklípkan rodu *Brachypelma*. Jde o mírumilovné stvoření. Člověka prý kousne jen zcela výjimečně a to pouze tehdy, pokud se cítí ohrožen.

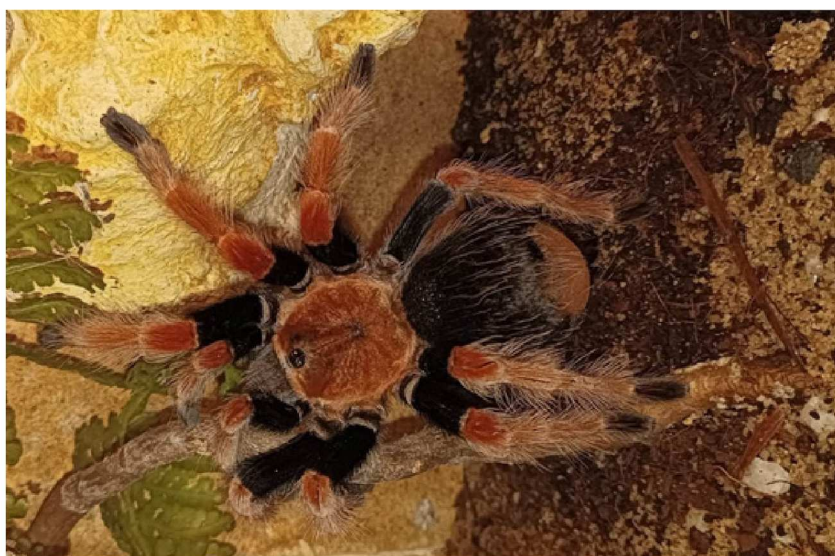
Chromatopelma cyaneopubescens

Chromatopelma je v zásadě bezproblémový sklípkan. Jedinec, kterého chovám já, v případě vyrušení volí vždy útěk do svého pavučinového hradu. Nikdy jsem od něj nepozoroval zaujetí výstražného postoje ani vykopávání žahavých chloupků. V rámci zkušenosti jiných chovatelů píšících na internet jsou ale některé *Ch. cyaneopubescens* odhodlanými vykopávači. což je při manipulaci s nimi potřebné brát v úvahu.

Jinak se jedná o aktivního pavouka, který, pokud není rušen, tráví většinu času nahoře na síti, kde čeká na svoji kořist. Tu loví velmi aktivně a jeho odezva na krmení je vždy rychlá.

Pro pavouka tedy volíme terárium o rozměru alespoň 25x25x25cm kdy hloubka substrátu není důležitá, bohatě postačí 5cm. Chromatopelmy mám i na hlubokém substrátu, ale vypadá to, že norování je vůbec nezajímá. Mnohem důležitější jsou v tomto případě kotevní body, za které může sklípan uchytit svoji síť. Různé větve, dekorace, kůry - to vše Chromatopelma cyaneopubescens využije.

Brachypelma Boehmei

Tento druh dorůstá do velikosti 70mm a patří mezi vůbec nejbarevnější sklípkany. Je světle oranžový, končetiny jsou sytě oranžové. Femurální články jsou porostlé dlouhými naoranžovělými chloupky. Tento druh byl popsán teprve nedávno.

Pro tohoto sklípkana je vhodné terárium o velikosti 30x30x30cm. Teplotu udržujeme mezi 22-27°C. Jako podklad poslouží lesní hrabanka, písek nebo lignocel.

Z kousků kůry vytvoříme úkryt. Nesmí chybět mělká mistička na vodu a jednu část terária lehce vlhčíme.

Tento druh je oblíbený zvláště mezi začínajícími chovateli, a to pro svoji předpokládanou klidnost, atraktivní vzhled a fakt, že je pořád na očích.

OLD BUT GOLD

Tak takhle bych nazval filmový skvost “Dvanáct rozhněvaných mužů”. Film natočený v roce 1957 podle stejnojmenné divadelní hry režíroval Sidney Lumet a hlavní postavu ztvárnil skvěle Henry Fonda. Snímek pojednává o dvanácti porotcích, kteří musí rozhodnout o osudu chlapce obžalovaného z vraždy svého otce. Všichni si myslí, že je v tom jasno, tak odhlasují trest smrti - až na porotce s číslem 8, ten jediný je na pochybách.

Jde o opravdu skvělé soudní drama, na které bych se byl schopen dívat znovu a znovu. Má velice jednoduchou zápletku - a přesto se film stal jedním z mých nejoblíbenějších. Dle mého názoru je to jeden z nejlepších amerických filmu vůbec. Když jsem jej viděl poprvé, úplně mě vtáhl do děje a nepustil. I když má trochu pomalejší tempo, tak se to dá s délkou 96 minut zvládnout bez problémů. Herecké výkony Henryho Fondy a vůbec všech dvanácti porotců byly skvělé, až to bere dech (představí se nám tu třeba Jiří Voskovec, Lee J. Cobb nebo Martin Balsam). Většinu z vás už asi takhle staré filmy nezajímají a můžou vám připadat nudné, avšak tento skvost byste neměli jen tak přehlédnout.

DEVĚT KŘÍŽŮ

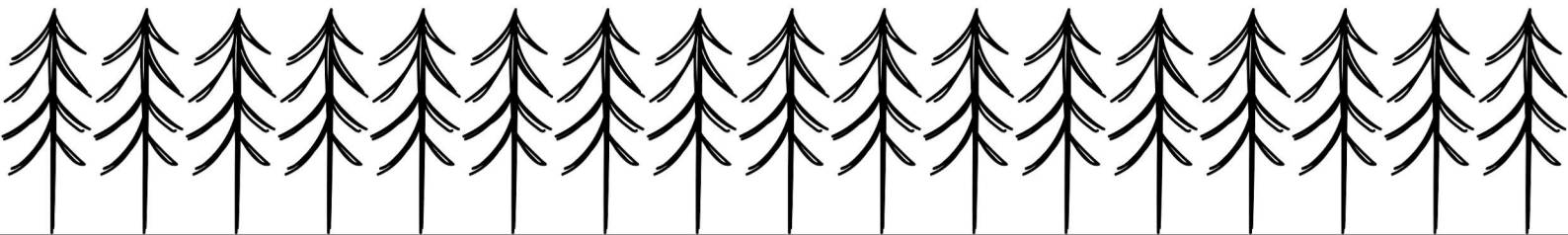

Milí čtenáři našeho časopisu Homeles, v našem první čísle tohoto školního roku bych vám chtěla přiblížit divadelní představení, které mi vyrazilo dech hned při zaznění úvodní hudby. Mluvím o představení Devět křížů, které bylo inspirováno starou pověstí stejného názvu.

Muzikálové zpracování pověsti vypráví o Lesním Hlubokém na Vysočině, kde tou dobou řádí v místních lesích hrdlořez. Mnoho lidí za poslední rok zmrzačil a pár jich také zavraždil. Jednoho dne najde v lesích rychtář zbitého cizince a poskytne mu pomoc. Mladík se rychle uzdravuje a za pár týdnů je znovu na nohou. Ale co čert nechtěl, rychtářova dcera Eliška se do mladého cizince zakouká. To je ovšem nemalý problém. Eliška má dostat bohaté věno a navíc si ji vyhlédl mladý mlynářův syn, který má v malé vesnici dobrou pověst a rodiče by byli jejich sňatku nakloněni.

O cizinci se dozvídáme, že se jmenuje Luka Frane a pochází z dalekých Uher. I on vidí v Elišce lásku svého života, a tak se potajmu ve volných chvílkách scházejí. Luka je však ve vesnici stále cizincem, navíc na něj svádějí vinu za všechna záhadná napadení, která se tu odehrávají. Když se později Luka Elišce ze své lásky vyzná a požádá rychtáře o její ruku, je rychtářem krutě odmítnut. Celé situaci moc nepřidá ani místní hajný Kudla, který je bývalý voják a nese si hluboké rány na duši z bitev. Obviní Luku ze všech těch napadení, a Luka je tak nucen opustit Lesní Hluboké...

Připomeňme si několik důležitých informací o představení: Muzikál Devět křížů hraje v Městském divadle v Brně. Hudbu pro něj vytvořil Robin Schenk a scénář napsali Petr Štěpán a Miroslav Ondra. V hlavních rolích můžeme vidět Ondřeje Studénku, Jiřího Macha, Elenu Juráčkovou, Milana Němce, Jonáše Floriána, Kristýnu Daňhelovou a v neposlední řadě Alenu Antalovou nebo Jana Apolenáře. Představení mělo premiéru 24. září 2022.

Čas plyne, a i když byla láska Elišky velká, časem se podvolila přání svého otce, a ač nerada, svolila k svatbě s mlynářem. V den svatby se však nečekaně Luka vrátí. Když zjistí, co se mezitím událo, je zdrcen a ovládne ho vztek. Rozhodne se pomstít se všem. Spřáhne se s Kudlou a rozhodnou se povraždit všechny, kteří ho oddělili od jeho Elišky. Ve chvíli, kdy se celý svatební průvod jde podívat, co se to děje, začnou svou střelbu. Luka však nemá dost odvahy, a tak se jediným střelcem stává Kudla. Ten zastřelí sedm lidí, jenže mezi nimi i samotnou nevěstu Elišku. Ta padá mrtvá k zemi a Luka žalem a zlostí nad svou ztrátou vystřelí na Kudlu. Jeho ztráta je však příliš velká. Nemůže s ní dál žít, a tak se posledním z devíti mrtvých, devíti křížů, stává on sám...

Daniela Svobodová, 2.A

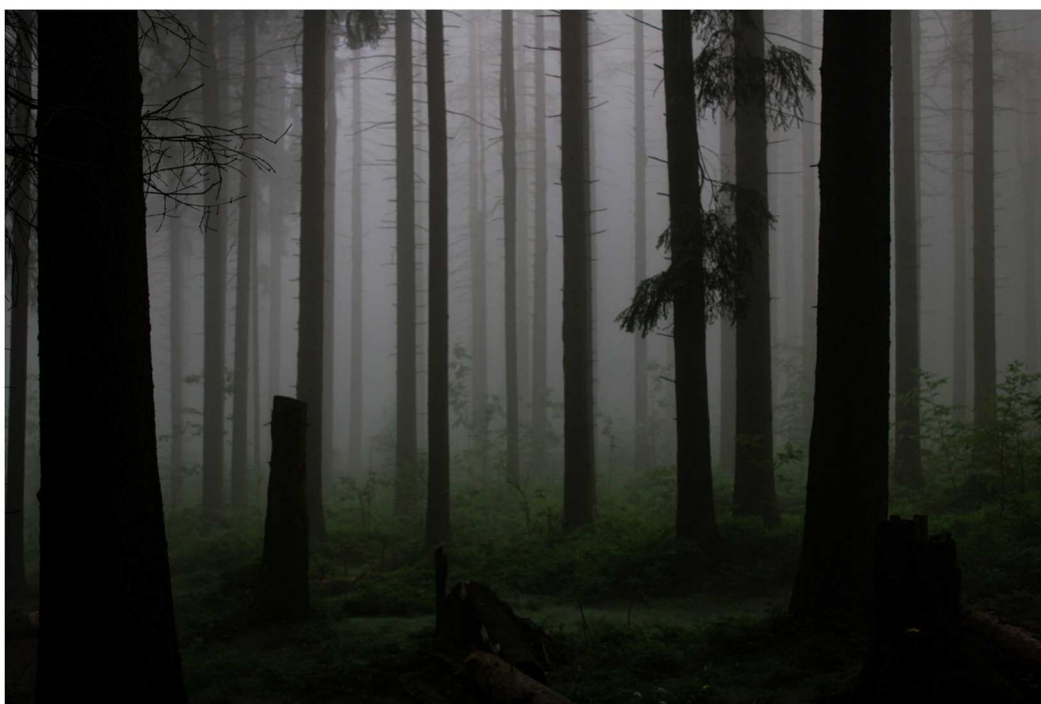

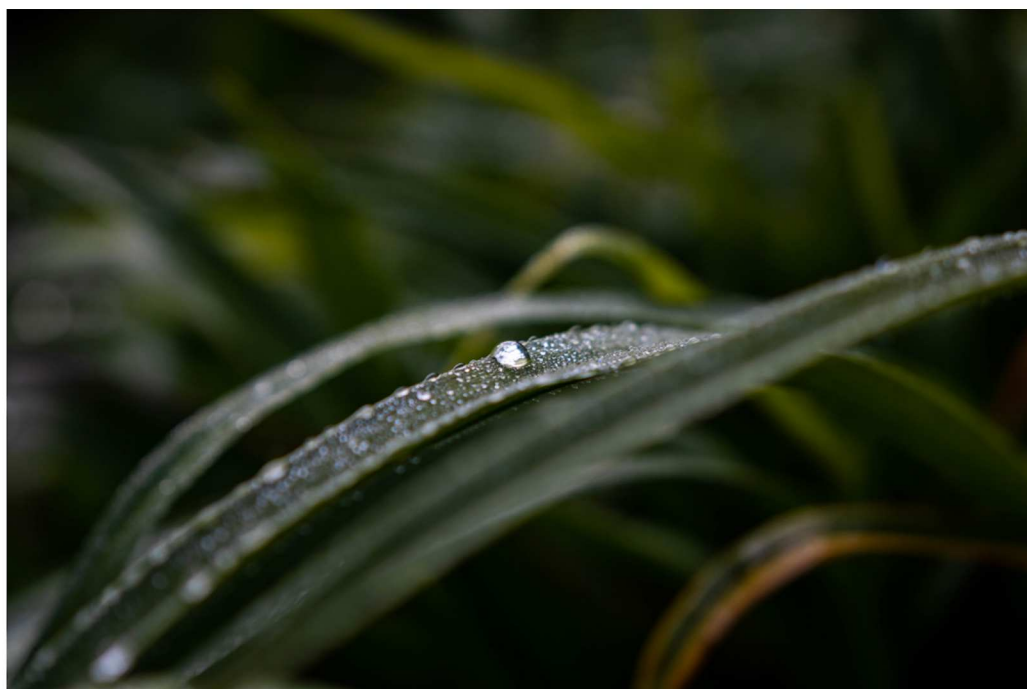
Milí čtenáři,

rád bych vám představil knihu, o které si myslím, že stojí za přečtení. Je psána ve svižném tempu a příběh vytváří napjatou atmosféru temna, strachu a zmatení.

Příběh nás hned ze začátku seznamuje s hlavní postavou, která se chystá na pořádnou horskou túru do středu Tater, kde se nachází její chata. Důvodem tohoto výletu je potřeba hlavního hrdiny odpoutat se od komplikovaných vztahů jak v práci, tak i v osobním životě, a pořádně si pročistit hlavu. Po pár hodinách chůze zasněženou horskou krajinou stane hrdina před starým roubeným srubem, jeho cílovou destinací. Je to přesně to, co potřebuje. Žádní lidé, elektřina, signál ani stres. Jakožto pro spisovatele scénářů k známé telenovele je čistá a klidná mysl jeho nejsilnějším pracovním nástrojem. Vždyť když je tady ve srubu, tak se mu daří vymýšlet ty nejlepší zápletky. Hlavní je, že ho tu nikdo nemůže rušit.

Po roztopení kamen a vybalení zásob se už pomalu začíná stmívat a i on si připadá čím dál více malátný. Jedinými zvuky, které se ozývají, jsou praskání v kamnech a vrzání staré konstrukce srubu ve větru. To je ten pravý balzám na jeho duši... Avšak zatímco usíná, ozývá se ještě jeden zvuk. Zní to, jako by někdo potichu zaklepal na okno, ale to už on neslyší, protože se již dávno propadl do říše snů...

Druhý den je jako z pohádky. Brzké vstávání a pohled na východ slunce. Den jako stvořený k procházce. Kdyby této příležitosti nevyužil, byl by hlupák... Po návratu stačilo roztopit vyhaslá kamna a ohřát si jednu z mnoha plechovek s předpřipravenými pokrmy. Po jídle se mu zdá, že nastává ten správný čas dát se do práce. Otevře notes a začne psát, ale po pár minutách cítí štípavý pocit v očích. Jak by ne, když si zapomněl aplikovat kapky, které mu doporučila jeho žena. I když mu poslední dobou pořádně leze krkem, tak tohle je věc, za kterou jí je opravdu vděčný. Kdykoliv je potřeboval, tak mu je donesla z lékárny, kde pracovala, a s ochotou mu tím pomohla.

Po nakapání kapek sedá zpátky ke stolu. Ale za pár minut se mu zdá, že vidí nějak rozmazaně. Zmateně přemýšlí a popochází po srubu, když tu se ozve zlověstné škrábání nehtem o okno...

Z mého pohledu je to jedna z nejpovedenějších thriller/hororových knih, co jsem kdy četl, a to i přesto, že konec této knihy je poněkud podivný. Já osobně jsem však ochoten pominout to malé zaškobrtnutí na konci, když se podívám na knihu jako na celek. Doporučil bych ji těm, kteří se rádi ponoří do knihy a chtějí ji zhltnout na jedno sousto. Taktéž bych ji doporučil těm, kteří nepatří mezi aktivní čtenáře, protože kniha není nijak dlouhá a opravdu dobře se čte.

VĚTREM BÝT

Přál bych si jak vítr být,
ten nemusí o ničem snít.
Žije a létá si nad krajem
a možné pro něj projít rájem.
Věci lidí pro něj nejsou,
jen sleduje, jak kříž svůj nesou.
Nic ho nikde nedrží,
jen létá si větrnou strží,
nic ho nebolí,
jen létá si údolím,
nikdy nic necítí,
kam chce, může jíti.

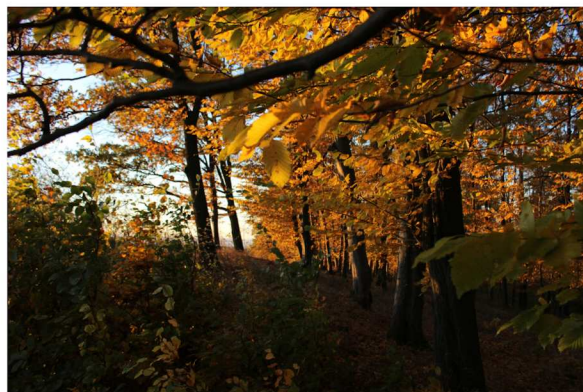
PÍSEŇ VLAKU

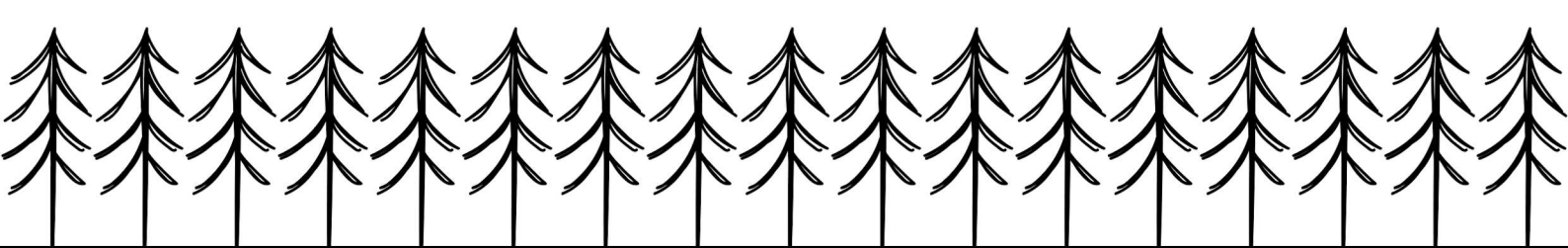
Slyším tu píseň ranního vlaku,
ten orchestr monotónní,
zbavuje mne bázně, strachu.
Když jedu na železném koni,
cítím svoji volnost a svobodu,
že můžu být, kde si usmyslím.

Tento život má i svou nevýhodu,
nemám se kam vrátit,
protože nemám své doma.
Asi navždy budu tuto daň platit,
ale stojí to za zkrocení mého démona.

BĚH OD BOLESTI

Stále na nohou, stále v pohybu,
v tom sis už našel zálibu.
Už je zvykem utíkat před bolestí
a v tom běhu sis našel své štěstí,
je někde za dalekým obzorem
a žít jako naposled je tvým
úkolem.
Děkuji za vše, co ti život dal,
ale i za to, co ti kdy vzal,
protože vše je tak, jak má být.
Je dobře, že už se nebojíš žít.

POZDRAV SLUNCI

Tak jsem si vyšel
Naposledy pozdravit slunce
Než zmizí za obzorem
Zas končí se jeden den
Má barvu ohně
Když sklání se nad městem

Bronzovou barvou píše
Po kůži hebké jako samet
Tam někde, kde je jiná zem
A tvář rozzářená úsměvem
Jen se dotknout
Než nechá se obejmout mořem

Po písčité pláži bosá
S lehkým krokem víly
Hraje si se sprškou slaných kapek
Když příboj se tříští
Ten obraz nevinnosti
Rámem mladosti obklopený

Asi nikdy neuchopím
Tu ladnou krásu
Když z dále zazní rázné tango
Asi ji nikdy nedoprovodím
V němém úžasu
Tam, kde začíná nové ráno

Jen nad fotkami nasadím
Sobě růžové brýle
A budu snít o tom
Že ta zátoka útěchy
Bude snad v dalším životě
Mou zastávkou příští

KURTIZÁNA

Každý večer se rozezní
Barevnou fontánou
Hra světél a stínů
Místnost zaplní
A ty budeš mou
Nejkrásnější kurtizánou
Když ve změti splínů
Se má duše utápí

Každý večer v tom samém
Zapadlém sálu
Poslouchám tvůj hlas
Za zvuku piana
Abych pak s tebou
Celou noc prohýřil
V objetí slasti
Až do rána

Každý večer upíjím
Ze sklenky whisky
A tvůj úsměv
Mě v srdci mrazí
Pak šedivou ulicí
Kráčím opět sám
Jsi ta jediná neřest
Která mě opravdu mrzí

VĚDĚLI JSTE, ŽE...

Žirafy a krysy vydrží bez vody déle než velbloudi.

Cukrovou vatu vynalezl zubař William Morrison.

Je potřeba 1 200 000 komárů, aby vám vysáli veškerou krev, avšak ani by se na vás najednou nevlezli.

Komáry přitahuje modrá barva.

Prasata se nemohou podívat k nebi - kvůli stavbě jejich těla.

Pštros má větší oko než mozek.

Velbloud je schopen vypít až 100 litrů vody během deseti minut.

Klokani nemohou chodit pozpátku.

Gepard se rozběhne na 70km v hodině za pouhé tři vteřiny, což je lepší než Audi TT.

Kočka má 32 svalů v každém uchu.

Existují červené banány.

KŘÍŽOVKA

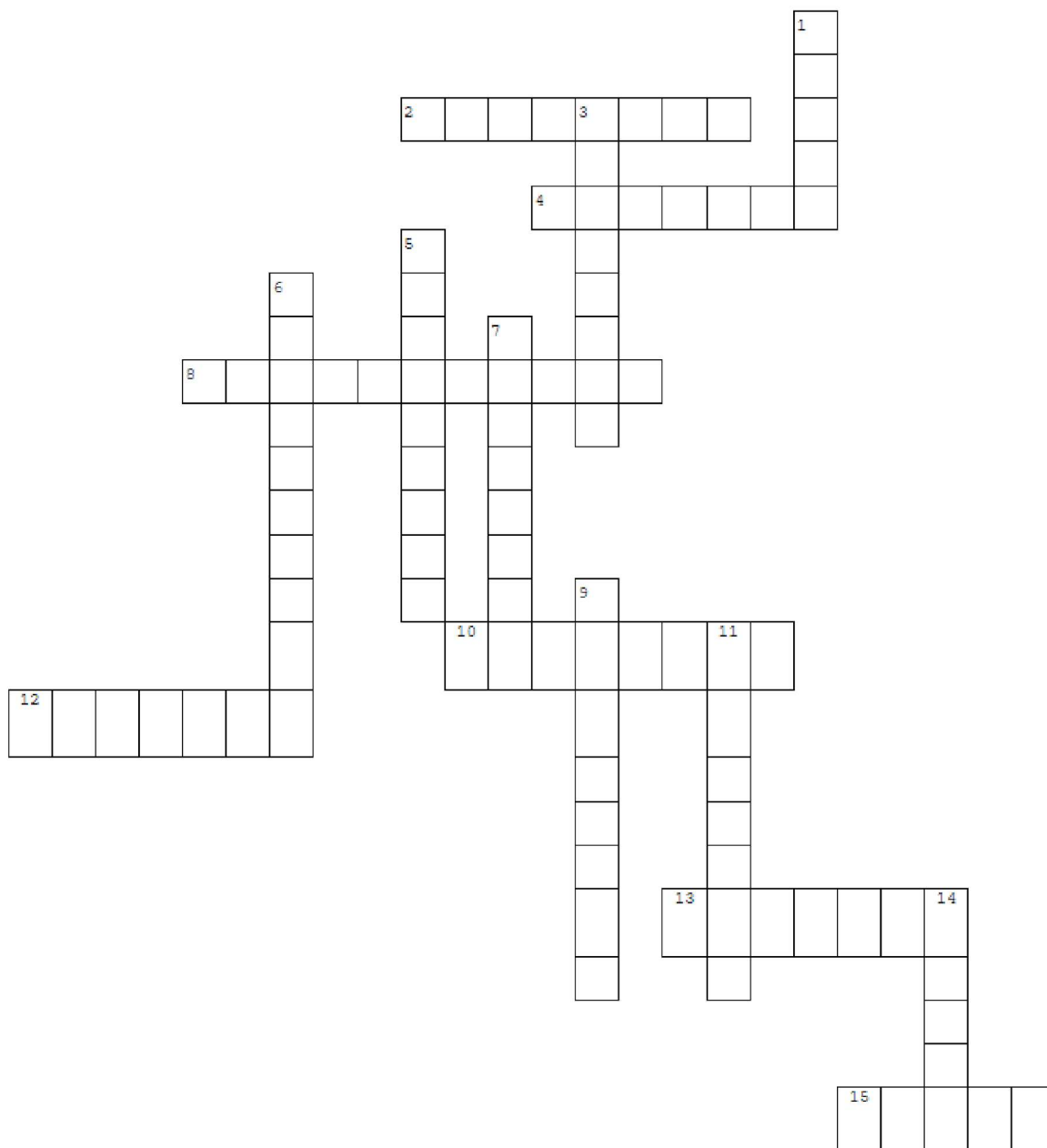

Vodorovně

2. Ptačinec
4. Anemone
8. Nauka o dřevinách
10. Zkoumá dědičnost a proměnlivost
12. Topol
13. Dub
15. Tis

Svisle

1. Betula
3. Vnitřní stavba
5. Střídání pohlavní a nepohlavní generace
6. Pryskyřník
7. Pinus
9. Alaria
11. Druhotné vodivé pletivo
14. Vrba

ŠÉFREDAKTORKY:

Adéla Stanovská, 3.A
Markéta Kleinová, 3.A

REKTOŘI A PŘISPĚVATELÉ:

Alice Pinková, 1. A
Vojtěch Brázdil, 1.A
Filip Vidlička, 2.A
Daniela Svobodová, 2.A
Šimon Rozmarin, 2.A
Antonín Orság, 2.A
Brey, 2.B
Matyáš Červinka, 2.B
Karolína Volková, 3.A
Michal Mayer, 3.A
Markéta Kleinová, 3.A
Adéla Stanovská, 3.A
Štěpán Hlavička, 3.C
Ondřej Kubíček (absolvent školy)

Ing. Lukáš Kandler
Ing. Helena Drozdová
Mgr. Soňa Sehnalíková
Mgr. Roman Pytela

FOTOGRAFIE:

Adéla Stanovská, 3.A
Lucie Hlaváčová, 3.A
Kristián Cichý, 3.A

NA ÚPRAVĚ SE PODÍLELI:

Mgr. Jan Beláň
Mgr. Veronika Laryšová
Mgr. Vojtěch Zlámal

KONTAKT:

e-mail: homeles@slshranice.cz

CO NÁS ČEKÁ?

ŠKOLNÍ AKCE

3. 11. naháňka - 4.A

10. 11. naháňka - 4.C, spojeno s klubovými zkouškami Slovenského kopova

16. 11. naháňka - 4.B

24. 11. Třídní schůzky od 14 hod.

24. 11. Kolona (závěrečné taneční, třetí ročník)

3. 12. České myslivecké Vánoce - trubači v Rudolfinu v Praze

5. 12. Divadelní představení Oliver!, Divadlo J. Myrona v Ostravě

PRO VEŘEJNOST

9. 11. Festival vzdělávání Žďár nad Sázavou

24. 11. Hubertská jízda

25. 11. Hubertská zábava

9. 12. první Den otevřených dveří

VOLNO

17. 11. Den boje za svobodu a demokracii

23. 12.- 2. 1. Vánoční prázdniny

LISTOPA

D

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
		1	2	3	4	5
6	7	8	9	10	11	12
13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26
27	28	29	30			

PROSINE

C

PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	NE
				1	2	3
4	5	6	7	8	9	10
11	12	13	14	15	16	17
18	19	20	21	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31

